

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. Варна, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
Ивелина Владова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20223100502344 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на М. Й. М. от гр. Варна, подадена чрез процесуален представител адв. А. Н. от АК-Варна, срещу Решение № 2512/27.07.2022 год., постановено по гр. дело № 9678/2021 год. по описа на РС-Варна, в частите, с които са отхвърлени предявените от М. Й. М. от гр. Варна срещу Г. В. Г. от гр. Варна обективно кумулативно съединени искиове по по чл. 45 ЗЗД за заплащане на следните суми:

1) сумата от 150 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, изразяващи се в стойността на премахнати от ответника 3 броя лози, съществувал и към момента на навлизането на ответника (03.10.2020 – 11.10.2020 год.) в собствения на ищеца имот – УПИ XIV-131, кв. 2 по ПУП на с. Новаково, община Аксаково, област Варна;

2) сумата от 1 500 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, причинени в резултат на подадена от ответника Г. Г. жалба до Община Аксаково, довела до спиране на започнатия от ищеца в имота му строеж до приключване на проверката по жалбата през периода на която проверка е заплащал възнаграждение на трима работници – дневна надница от по 50 лева на всеки един в продължение на 10 дни – за периода 25.05.2021г. до 06.06.2021г.;

3) сумата от 350 лева – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически стрес, дискомфорт, несигурност и изнервеност

търпени в периода 03.10.2020г.- 06.06.2021г., причинени от извършената проверка и забавата на строителството в резултат на подадената от ответника Г. Г. жалба до община Аксаково.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението в атакуваните от въззивника (ищец по исковете) части е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в несъбирането на всички допуснати доказателства, в резултат на което делото е останало неизяснено от фактическа страна. На жалбоподателя – ищец не е била дадена възможност да бъдат изслушани свидетелите му, както и да изрази становище по експертизата; нарушени са правото му на защита и принципа на равнопоставеност на страните в процеса. В жалбата са наведени и съображения относно задълженията на въззивната инстанция във връзка със събирането на доказателства във въззивното производство.

Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваните от въззивника (ищец) части и за постановяване на друго, с което исковете му против ответника Г. Г. по чл. 45 ЗЗД да бъдат уважени.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемият Г. В. Г. от гр. Варна, чрез процесуален представител оспорва жалбата, счита, че е неоснователна, а решението в обжалваните части – правилно и настоява да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание въззивникът М. М., чрез процесуален представител, поддържа жалбата си и настоява да бъде уважена.

В съдебно заседание въззиваемият Г. Г., чрез процесуален представител, оспорва жалбата, поддържа подадения писмен отговор.

Първоинстанционното решение, в частите, с които са уважени предявените от М. Й. М. от гр. Варна срещу Г. В. Г. от гр. Варна петиторни искове по чл. 108 ЗС и чл. 109 ЗС, като ответникът Г. В. Г. е осъден да предаде на М. Й. М., на основание чл. 108 ЗС, владението върху следния недвижим имот – реална част с площ от 10 кв. м. от УПИ Х IV-131, кв. 2 по РП на с. Новаково, община Аксаково от 1986 год., заключена между построената ограда и регулационна граница, при граници на реалната част: път; УПИ Х-28 и УПИ XIV-131, която реална част е част от собствения на М. М. УПИ XIV-131, кв. 2 по РП на с. Новаково, община Аксаково, заштрихована и обозначена като граница със зелен цвят на скицата на л. 131 от гр. дело № 9678/2021 год. на РС-Варна, приподписана от съда и съставляваща неразделна част от решението, както и да премахне за своя сметка, на основание чл. 109 ЗС, съществуващата ограда между УПИ XIV-131 и УПИ Х-28, кв. 2 по РП на селото в частта ѝ до притежаваните от ищеца 10 кв. м. от гореописания имот, не е обжалвано, в тези части е влязло в сила и не е предмет на въззивната проверка.

Съдът съобрази следното:

Производството пред РС-Варна е образувано по предявени от М. Й. М. от гр. Варна срещу Г. В. Г. от гр. Варна обективно кумулативно съединени искове по чл. 108 ЗС, чл. 109 ЗС и чл. 45 ЗЗД.

В исковата и последвалите я уточняващи молби ищецът М. М. е навел следните твърдения:

Въз основа на договор за продажба, скл. с нот. акт № 125/07.08.2020 год. на ВнН е собственик на УПИ XIV-131, кв. 2 по РП на с. Новаково, община Аксаково, с площ от 830 кв. м. при граници: от две страни улица, УПИ-Х-28, УПИ- XV-132, ведно с построената в имота жилищна сграда със застроена площ от 55 кв. м. Ответникът Г. В. Г. е собственик на съседния УПИ Х-28, кв. 2 по плана на селото. На 06.11.2020 год. ответникът предприел самоуправни действия, като навлязъл в имота на ищеца, премахнал находящите се на границата метален чардак и три броя лози и поставил ограда от циментирани в земята метални и циментови колове и мрежа. След тези действия на ответника, ищецът ангажирал фирма, която трасирала имота му и се установило, че ответникът е навлязъл в имота му с 32 кв. м., за което ищецът подал жалба до община Аксаково и АГКК. Твърди още, че с е снабдил с необходимите книжа за да строи в имота си, но ответникът депозирал неоснователни жалби срещу него, което довело до спиране на строителството. От извършена проверка било установено, че поставената от ответника ограда не е в съответствие с регулационната граница между двата имота съгласно действащия план на селото и документите за собственост, но ответникът отказвал да премести оградата си и по този начин накърнявал правото му на собственост, включително и възпрепятствал ищеца да извършва строителство в имота си.

Ищецът твърди, че в резултат на противоправното поведение на ответника – отсичането на 3 броя дългогодишни лози в имота му в периода 03.10.2020 г. – 11.10.2020 г. и премахването на метален чардак, находящ се на границата между имота на ищеца и ответника, както и възпрепятстването и забавянето на строителните работи в имота му и невъзможност за извършване на строителни дейности и влизане на строителна техника в имота в резултат на неоснователните жалби на ответника – са му причинени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, съответно: 150 лева – стойността на неправомерно изкоренените от ответника в периода 03.10.2020 – 11.10.2020 год. три броя лози в имота му и 1500 лева – заплатени от ищеца възнаграждения на наетите работници за периода 25.05.2021г. до 06.06.2021г., както и неимуществени вреди, изразяващи се в дискомфорт, несигурност и изнервеност.

В съответствие с наведените твърдения са и отравените искания – за осъждането на ответника, на основание чл. 108 ЗС, да му предаде владението върху реална част от 10 кв. м. от УПИ Х IV-131, кв. 2 по РП на с. Новаково, община Аксаково от 1986 год., заключена между построената ограда и регулационна граница, при граници на реалната част: път; УПИ Х-28 и УПИ XIV-131, заштрихована и обозначена като граница със зелен цвят на скицата на л. 131 от първоинстанционното гр. дело № 9678/2021 год. на РС-Варна; за осъждането на ответника, на основание чл. 109 ЗС, да премахне за своя сметка съществуващата ограда между УПИ XIV-131 и УПИ Х-28, кв. 2 по РП на селото в частта ѝ до притежаваните от ищеца 10 кв. м. от гореописания имот; за осъждането на ответника да заплати на ищеца, на основание чл. 45

ЗЗД, следните суми: сумата от 150 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, изразяващи се в стойността на премахнати от ответника 3 броя лози, съществувал и към момента на навлизането на ответника (03.10.2020 – 11.10.2020 год.) в собствения на ищеца имот – УПИ XIV-131, кв. 2 по ПУП на с. Новаково, община Аксаково, област Варна; сумата от 1 500 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, причинени в резултат на подадена от ответника Г. Г. жалба до Община Аксаково, довела до спиране на започнатия от ищеца в имота му строеж до приключване на проверката по жалбата, през периода на която проверка е заплащал възнаграждение на трима работници – дневна надница от по 50 лева на всеки един в продължение на 10 дни – за времето от 25.05.2021г. до 06.06.2021г. и сумата от 350 лева – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически стрес, дискомфорт, несигурност и изнервеност търпени в периода 03.10.2020г.- 06.06.2021г., причинени от извършената проверка и забавата на строителството в резултат на подадената от ответника Г. Г. жалба до община Аксаково.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, ответникът е оспорил исквете. Твърди, че ищецът не е собственик на процесната реална част, тъй като тя е част от неговия имот – УПИ X-28, придобит въз основа на договор за прехвърляне собствеността върху имот срещу задължение за гледане и издръжка, скл. нот. акт от 07.08.2013 год. Навежда, че в дворното място на ищеца е съществувала незаконна сграда в нарушение на изискванията за отстояние, заради която в услуга на предишните собственици (праводателите на ищеца) ответникът преместил оградата навътре в своя имот за да могат те да преминават до къщата си. Излага се, че съгласието за това било предоставено само на предишните собственици и то се е погасило с прехвърляне на имота. Твърди, че действията по преместването на оградата са извършени за да се възстанови имота му в границите на правата му на собственост.

Навежда, че с помощта на правоспособен геодезист е извършено трасиране на имота, поради което и след като уведомил ищеца, преместил оградата съобразно извършеното трасиране.

Не оспорва, че е сезирал компетентните органи за неправомерни действия на ищеца относно строителство в имота на последния, но счита, че това не е неправомерно действие, а е негово право, което той е упражнил. Твърди също, че засадените лози и чардак са се намирали в собствения му имот, поради което и били негови собствени, а не на ищеца. Твърди още, че не носи отговорност за наетите от ищеца работници.

Твърди, че на дата 06.11.2020 год., при преместването на оградата, ищецът го нападнал вербално и физически, заплашвал него и майка му, изблъскал ги, крещял обидни и заплашителни думи към двамата, заплашил ответника, че „ще го зарови в трапа на основите на къщата си и че ще му се случат много лоши неща“. За горното поведение на ищеца ответникът сигнализирал органите на МВР. Твърди, че в резултат от описаното поведение на ищеца е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в

стрес, страх, безпокойство, напрежение, нервност.

Под формата на възражение за съдебно прихващане на претендираните от ищеца суми за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди в общ размер на 2000 лева, ответникът заявява претенция за сумата от 2000 лева – обезщетение за причинените му от противоправното поведение на ищеца, описано по – горе, неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, страх, безпокойство, напрежение, нервност.

Настоява за отхвърляне на исквете.

В съдебно заседание ищецът не се явява, не изпраща представител.

В съдебно заседание ответникът, лично и чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на предявените против него искове, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

С влязло в сила на 09.09.2022 год. Решение № 2512/27.07.2022 год. по гр. дело № 9678/2021 год. на РС-Варна е прието за установено в отношенията между страните, че ищецът М. Й. М. е собственик на реална част с площ от 10 кв. м. от УПИ Х IV-131, кв. 2 по РП на с. Новаково, община Аксаково от 1986 год., заключена между построената ограда и регулационна граница, при граници на реалната част: път; УПИ Х–28 и УПИ XIV–131, която реална част е част от собствения му УПИ XIV-131, кв. 2 по РП на с. Новаково, община Аксаково, заштрихована и обозначена като граница със зелен цвят на скицата на л. 131 от гр. дело № 9678/2021 год. на РС-Варна и ответникът Г. В. Г. е осъден да предаде на ищеца, на основание чл. 108 ЗС, владението върху процесната реална част, както и да премахне за своя сметка, на основание чл. 109 ЗС, съществуващата ограда между УПИ XIV-131 и УПИ Х–28, кв. 2 по РП на селото в частта ѝ до притежаваните от ищеца 10 кв. м. от гореописания имот.

От изявленията на ответника в отговора му на исквата молба, окачествени от съда като признания на неизгодни за него факти, се установява, че при преместването на оградата същият е премахнал три броя лозii, за които е считал, че са били в неговия имот.

С оглед влязлото в сила решение в частта му по петиторните искове относно процесната реална част, следва да се приеме, че тези лозii са били засадени в имота на ищеца.

С молба от 14.01.2021 г. до община Аксаково и до Началника на АГКК – гр. Варна ищецът М. М. е поискал от община Аксаково и Началника на АГКК гр. Варна да бъдат точно отразени (нанесени) границите на собствения му имот – УПИ XIV-131, кв. 2 по ПУП на с. Новаково, общ. Аксаково и да бъде задължен собственика на съседния имот – ответникът Г. Г. – да премести материализираната на място граница (ограда) в съответствие с действащата кадастрална карта.

От съдържанието на писмо с изх. № Ж-47/1/03.06.2021 г. на кмета на

община Аксаково до страните по делото, се установява, че въз основа на подадена от ответника Г. Г. жалба срещу започнало строителство в имота на ищеца М. М. е било дадено предписание на ищеца временно да прекрати строителството, поради разположение на строежа на 1, 70 м. от границата на имота на ответника. Установява се още от съдържанието на писмото, че след извършената проверка от общинската администрация на община Аксаково е констатирано, че материализираната на място ограда не е в съответствие с границите на имотите съгласно действащия план на селото и документите за собственост, а основите на започнатия строеж са на 3, 00 м. от регулационната граница, поради което не са налице нарушения, за които да се предприемат действия.

Видно от разрешение за строеж № 70/19.04.2021 г., на ищеца М. М. е разрешено да построи еднофамилна жилищна сграда с РЗП 99 кв. м. в УПИ XIV-131, кв. 2 по ПУП на с. Новаково, общ. Аксаково.

Видно от жалба от 10.11.2020 г. от Г. Г. до Варненски и Великопреславски митрополит, Г. е сигнализирал за непристойно поведение на отец М., осъществено на 06.11.2020 г., който отправял заплахи спрямо жалбоподателя и неговата майка.

Съвкупно от показанията на свидетелите М.Т.Г. (майка на ответника) и П.И.П. (без родство и дела със страните) се установява следното: Преди около година ищецът закупил къща до собствения на ответника имот. В началото били в добри съседски отношения. Оградата между имотите не била в права линия, като в края се образувал триъгълник и новият собственик (ищецът) изявил желание да изправят оградата. Когато започнали да строят оградата ответникът и свидетелката М. Г. били нападнати от ищеца; ищецът започнал да блъска ответника и свидетелката, хванал ответника за ципа на якето, разтърсил го и му казал: “Ще те се смотам и тук ще те заровя“. Подали жалба в полицията; инцидентът бил еднократен и не се повторил. Ответникът се уплашил за себе си и за майка си, вдигал кръвно. Свидетелят П. заявява, че узнал от ответника за пререкания между съседа му в с. Новаково по повод поставена ограда и относно границата между имотите. Ответникът и майка му се оплаквали след инцидента от преживяния стрес, главоболие, високо кръвно налягане и невъзможност да спят. Ответникът споделил на свидетеля, че е започнал да приема медикаменти за успокоение, поради преживяния стрес от заплахите на ищеца, че щял да го зарови в основите на къщата.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Фактическият състав на деликта включва кумулативното наличие на четири елемента: извършено противоправно деяние – действие или бездействие; причинени вреди – имуществени или неимуществени; вина на причинителя и причинна връзка между увреждащото деяние и настъпването на вредите. В чл. 45, ал. 2 от ЗЗД е установена законна оборима презумпция, съгласно която във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното.

В тежест на ищеца е да установи обективните елементи от фактическия

състав на деликта, а в тежест на ответника – да обори установената в чл. 45, ал. 2 от ЗЗД презумпция.

В случая е установено, че през месец октомври 2020 год. с оглед преместването на оградата между двата имота, ответникът е премахнал три броя лози, които са били засадени в имота на ищеца, т. е., налице е признака противоправност. Доказателства какво е било състоянието на лозите (тяхната възраст, дали са давали плод или не) не са ангажирани, при което съдът счита, че не е доказан един от обективните елементи от фактическия състав на деликта, а именно – причинена вреда. При това положение и с оглед липсата на доказателства относно състоянието на лозите към момента на премахването им от ответника, липсва основание за приложение на нормата на чл. 162 ГПК.

С оглед изложеното искът по чл. 45 ЗЗД за заплащане на сумата от 150 лева – обезщетение за причинени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, изразяващи се в стойността на премахнати от ответника 3 броя лози, съществувал и към момента на навлизането на ответника (03.10.2020 – 11.10.2020 год.) в собствения на ищеца имот – УПИ XIV-131, кв. 2 по ПУП на с. Новаково, община Аксаково, област Варна, е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Искът по чл. 45 ЗЗД за заплащане на сумата от 1 500 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, причинени в резултат на подадената от ответника Г. Г. жалба до Община Аксаково, довела до спиране на започнатия от ищеца в имота му строеж до приключване на проверката по жалбата, през периода на която проверка е заплащал възнаграждение на трима работници – дневна надница от по 50 лева на всеки един в продължение на 10 дни – за времето от 25.05.2021г. до 06.06.2021г., също е неоснователен. В случая липсва противоправно поведение от страна на ответника, доколкото подаването на жалба до общинските органи по повод извършвано незаконно строителство в имота на ищеца в нарушение на нормите на чл. 31 ЗУТ за отстояние на строежа границата на съседния имот (имота на ответника) не е противоправно поведение. Поведението на ответника, изразяващо се в подаване на жалба до общинските органи за извършвано незаконно строителство в имота на ищеца в нарушение на нормите за отстояние на строежа до границата на имота на ответника би могло да се окачестви като противоправно по смисъла на чл. 45 ЗЗД, в случай, че жалбата бе подадена след наличието на влязло в сила решение, с което материалноправният спор за собственост между страните вече е бил разрешен в полза на ищеца и в този случай подаването на жалба би могло да се квалифицира като противоправно поведение (злоупотреба с право), какъвто не е настоящият случай. Отделно от това няма ангажирани никакви доказателства в подкрепа на твърденията на ищеца за претърпени от него имуществени вреди от временното преустановяване на строежа, предизвикано от подадената от ответника жалба до община Аксаково.

С оглед извода, че поведението на ответника, изразяващо се в подаване на жалба до общинските органи за извършвано незаконно строителство в имота на ищеца в нарушение на нормите за отстояние на строежа до

границата на имота на ответника, не е противоправно, то и искът по чл. 45 ЗЗД за заплащане на сумата от 350 лева - обезщетение за причинени на ищеца от горното поведение на ответника неимуществени вреди, също е неоснователен, тъй като не са установени два от обективните елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане.

С оглед неоснователността на исквете по чл. 45 ЗЗД, съдът не изследва заявеното от ответника възражение за съдебно прихващане на претендираните от ищеца суми за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди в общ размер на 2000 лева, със сумата от 2000 лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, страх, безпокойство, напрежение, нервност, в резултат от противоправното поведение на ищеца – отправени обиди, заплахи и физическа саморазправа на дата 06.11.2020 год.

В обобщение решението в обжалваните части е правилно и следва да бъде потвърдено в тези части.

Наведените от въззивника във въззивната му жалба оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на решението, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в несъбирането на всички допуснати доказателства, в резултат на което делото е останало неизяснено от фактическа страна и на въззивника – ищец не е била дадена възможност да бъдат изслушани свидетелите му, както и да изрази становище по експертизата; нарушени са правото му на защита и принципа на равнопоставеност на страните в процеса, настоящият състав намира за неоснователни.

Видно е от материалите по делото, че въпреки надлежно дадените на ищеца с доклада на делото указания по чл. 146, ал. 2 ГПК – че не сочи доказателства за установяване на твърдяното от него противоправно поведение на ответника, в резултат на което ищецът е претърпял вреди, както доказателствао за установяване на вида и характера на вредите, репарирането на които ищецът претендира, същият не е посочил доказателства, които иска да бъдат събрани. Бил е призован редовно за насроченото за дата 01.07.2022 год. открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител с връчена на последния на дата 11.03.2022 год. призовка за съдебното заседание заедно с копие от отговора на исквата молба и приложенията към него, както и с препис от проекта за доклад на делото. В проведеното на 01.07.2022 год. открито съдебно заседание ищецът не се е явил, не се е явил и процесуален представител. След събиране на поисканите от страните и допуснати от съда доказателства делото е обявено за решаване и съдът е постановил решението си. В периода от връчването на дата 11.03.2022 год. на призовката за съдебното заседание, на отговора на исквата молба, на приложенията към него и на проекта за доклад на делото до датата на проведеното открито съдебно заседание (т. е., в период повече от три месеца и половина) ищецът не е взел отношение по дадените му от съда с проекта за доклада на делото указания, включително не е посочил и доказателства, които да се съберат, за установяване на твърдяното от ищеца противоправно поведение на

ответника, в резултат на което е претърпял вреди, както и за установяване на вида и характера на вредите, репарирането на които ищецът претендира.

Във въззивното производство не са наведени твърдения за факти, които да сочат за наличието на извинителни причини за процесуалното бездействие на ищеца за период повече от три месеца и половина и които са го препятствали да посочи доказателства в подкрепа на наведените от него твърдения за факти, с които обосновава исковете си по чл. 45 ЗЗД.

С оглед изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства, в полза на въззиваемия следва да се присъдят разноски на настоящата инстанция в размер на сумата от 650 лева.

Възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното от въззиваемия адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 650 лева е неоснователно, доколкото същото е под установения в чл. 7, ал. 2, т. 2, вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 год. на ВАДвС минимален размер.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2512/27.07.2022 год., постановено по гр. дело № 9678/2021 год. по описа на РС-Варна, в частите, с които са отхвърлени предявените от М. Й. М. от гр. Варна срещу Г. В. Г. от гр. Варна обективно кумулативно съединени искове по чл. 45 ЗЗД за заплащане на следните суми:

1) сумата от 150 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, изразяващи се в стойността на премахнати от ответника 3 броя лози, съществувал и към момента на навлизането на ответника (03.10.2020 – 11.10.2020 год.) в собствения на ищеца имот – УПИ XIV-131, кв. 2 по ПУП на с. Новаково, община Аксаково, област Варна;

2) сумата от 1 500 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на претърпени загуби, причинени в резултат на подадена от ответника Г. Г. жалба до Община Аксаково, довела до спиране на започнатия от ищеца в имота му строеж до приключване на проверката по жалбата през периода на която проверка е заплащал възнаграждение на трима работници – дневна надница от по 50 лева на всеки един в продължение на 10 дни – за периода 25.05.2021г. до 06.06.2021г.;

3) сумата от 350 лева – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически стрес, дискомфорт, несигурност и изнервеност търпени в периода 03.10.2020г.- 06.06.2021г., причинени от извършената проверка и забавата на строителството в резултат на подадената от ответника Г. Г. жалба до община Аксаково;

ОСЪЖДА М. Й. М. ЕГН ***** от гр. Варна, ж. к. владислав Варненчик, Бл. 308, вх. 7, ет. 5, ап. № 15 да заплати на Г. В. Г. ЕГН ***** от гр. Варна, ул. Ружа № 36, ет. 3, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК,

сумата от 650 лева (шестстотин и петдесет лева) – разноси за настоящата инстанция, съставляваща заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Първоинстанционното решение, в частите, с които са уважени предявените от М. Й. М. от гр. Варна срещу Г. В. Г. от гр. Варна петиторни иски по чл. 108 ЗС и чл. 109 ЗС, не е обжалвано и в тези части е влязло в сила.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____